

Beeld/spraak

Frank BAHNMÜLLER / Claudia VERHEYEN

ANTWERPEN | Twee Braziliaanse jonge vrouwen, op de stroom van het leven in Vlaanderen beland, drinken een cocktail. Een noordelijke zuiderse cocktail. Straks klinken ze met tweehonderd Vlaamse jonge mensen in hun eigen geboorteland. Grenzen bestaan niet. Wij creëren ze. We doen ze vervagen of verdwijnen, of we maken er muren van. Allemaal hebben we een bron in ons die zomaar over grenzen heen kan vloeien. Een bron die stroom wordt. Het leven dat bron wordt.

LEZERSBRIEVEN

Reageren op artikelen in deze krant? U kan schrijven of mailen (met vermelding van uw naam en adres) naar: **KERK & leven**, Halewijnlaan 92, 2050 Antwerpen of lezersbrieven@kerknet.be

Opgrimbie

KERK & leven, 22 MEI 2013

1. Als overtuigde christen en praktiserende katholiek las ik met verwondering uw bijdrage *Steun voor Opgrimbie*. Voor mij is het duidelijk: er mag niet worden gebouwd in een natuurgebied. Noch door de koning, noch door eender wie.

Met alle respect voor de monialen, maar er zijn genoeg kloosters op stille plaatsen die leegstaan. De wet is voor iedereen gelijk. Voor mij is het dan ook duidelijk: afbreken en in de oorspronkelijke staat herstellen.

Lucien DUMOULIN, Staden

2. Vanaf de eerste dag dat er sprake was van het bouwen van een klooster in het natuurgebied in Opgrimbie, was ik tegen. Ik heb nochtans geen probleem met monialen. Er zijn nog kloosterorden die van bidden hun enige

bestaansrecht maken, maar niet in een natuurgebied. Er staan in ons land voldoende kloosters leeg, die noodgedwongen moeten worden verkocht. Dan is het toch pure geldverspilling om nog een nieuw klooster te bouwen, ook al had wijlen koning Boudewijn er de hand in? Zijn die zusters dan zo wereldvreemd?

Greta VAN BAELEN, Lubbeek

Ontwikkelingshulp

KERK & leven, 29 MEI 2013

Lezer J. Meeus is het niet eens met het gegeven dat ontwikkelingshulp een plicht is en geen liefdadigheid. „Zowat een halve eeuw al helpen rijke landen zoals België, de arme landen om diverse noden te lenigen, maar er is nauwelijks wat veranderd”, schrijft hij.

Het klopt dat plaatselijke beleidsmakers vaak te weinig doen om hun volk te dienen. Dikwijls gaat eigen gewin voor op het algemeen welzijn van de bevolking. Dat neemt evenwel niet weg dat

de rijke landen een schuld hebben af te lossen tegenover het arme Zuiden. Denken we maar aan de voorbije eeuwen van kolonisatie. Men ging zogezegd de primitieve volkeren een beschaving bijbrengen, terwijl het er vooral op aankwam onze staatskassen te vullen. Plaatselijke bevolkingen werden uitgebuit en velen werden vermoord vanwege de rijke grondstoffen. Dat gebeurt nog steeds. Vooral de handel op internationaal niveau is zeer onrechtvaardig en benadeelt de arme landen.

Fabrieken trekken naar het Zuiden, want daar moeten de plaatselijke werknemers tevreden zijn met een hongerloon. Vakbonden hebben daar nog massaal veel werk te doen, als ze er tenminste worden toegelaten.

Het is juist dat dit niet de schuld is van velen van ons, maar we kunnen wel elk op onze eigen manier een bijdrage leveren om dit onrecht te bestrijden. En dat is geen liefdadigheid, maar een christelijke plicht. „Bemin uw naaste zoals uzelf”, zijn de

woorden van Jezus Christus, die ons het evangelie en de wil van God leerde kennen.

Het klopt dat deze aarde waarschijnlijk nooit volmaakt zal zijn, met andere woorden dat er nooit voor iedereen rechtvaardigheid zal zijn. Dat ontslaat ons echter niet van onze plicht ons te blijven inzetten voor een betere wereld. Elk steuntje kan helpen. Een christen probeert immers niet alleen voor zichzelf en voor zijn eigen welzijn te leven.

Maria VERHEYEN,
Sint-Job-in-'t-Goor

Aantal katholieken

KERK & leven, 29 MEI 2013

Uw bericht over de stijging van het aantal permanente diakens wereldwijd – van 29.000 in 2001 tot 41.000 in 2011 – verraste me. Het trof me vooral in de positieve zin dat die aangroei zo sterk is in Amerika en Europa. En meteen ontlokte me dat de bedenking hoe het komt dat die werking van de heilige Geest dan toch

niet gezien en aangewend wordt om iets te doen aan het priesterstekort? En meteen ook aan het sacramenteel leven van het gelovige volk.

Waarom zouden deze diakens die het wensen en willen, gehuwd of ongehuwd, geen wijding of zending kunnen krijgen? Ligt dat trouwens niet in de lijn van het Tweede Vaticaans Concilie, waar onder impuls van kardinaal Leo-Jozef Suenens, meen ik, gesproken is over het priesterschap van de gelovigen? Is dat meteen ook geen voorzet om de priesterwijding van vrouwen mogelijk te maken?

Wij mogen nu de hoop koesteren dat paus Franciscus en zijn gewaardeerde kroonraad met persoonlijke raadgevers, die werking van de heilige Geest volop een kans geven. Dat het gelovige volk daarvoor openstaat en zelfs wil stuwen, is bemoedigend voor allen die voor de Kerk een hoopvollere toekomst willen uitbouwen.

René VANHERCK,
Wechelderzande